

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 2 listopada 2020 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w sprawie o sygn. akt II C 389/20 z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej w W., o zapłatę:

1. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1968 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 6 lutego 2020 roku do dnia zapłaty;
2. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1117 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. obciążył pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotą 746,68 złotych tytułem tymczasowo wyłożonych wydatków.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd I instancji oparł na następujących ustaleniach faktycznych, że w dniu 13 listopada 2019 roku miała miejsce kolizja drogowa, w wyniku której uszkodzony został pojazd marki B. (...) dx o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność M. M. (1) i M. M. (2).

Poszkodowani mieli zawartą z pozwanym umowę autocasco uszkodzonego pojazdu, potwierdzoną polisą nr (...) ze znieśmionym procentowym pomniejszeniem wartości części. Integralną częścią łączącej strony umowy były ogólne warunki ubezpieczenia Autocasco. Zgodnie z §15 ust. 4 OWU w razie udokumentowania kosztów naprawy fakturami VAT, jeżeli są wyższe, niż przyjęte przez pozwanego, pozwany uzupełni kwotę odszkodowania do poziomu kosztów robocizny ustalonych na podstawie stawki za 1 roboczogodzinę ustalonej w oparciu o średnie stawki stosowane przez autoryzowaną stację obsługi (...), gdy w umowie zostało znieśmione procentowe pomniejszenie wartości części.

W dniu 13 listopada 2019 roku poszkodowani zawarli z warsztatem (...) sp. z o.o. sp. komandytową zlecenie naprawy pojazdu oraz umowę przelewu wierzytelności. Następnego dnia warsztat zawarł z umowę o powierniczy przelew wierzytelności z (...) sp. z o.o. w G..

W dniu 15 stycznia 2020 roku powód przesłał w drodze elektronicznej wezwanie do zapłaty w terminie 14 dni kwoty odszkodowania w wysokości 51774,30 zł, przy stawce 240 zł netto za rbg wraz z fakturą naprawy przez (...) sp. z o.o. sp.k. w Ł..

Pozwany wypłacił na rzecz powoda odszkodowanie w kwocie 17151,55 zł (21 listopada 2019 roku) i 32654,75 zł (16 stycznia 2020 roku).

Stawka zastosowana przy naprawie pojazdu w kwocie 240 zł mieści się w stawkach (...), przy czym jednocześnie jest to stawka stosowana przez dwa serwisy (...) marki B. w Ł.- ten który dokonywał naprawy pojazdu oraz (...) sp. jawna w Ł..

Koszt naprawy pojazdu przy przyjęciu stawki 240 zł/godzinę wynosi 52686,12 zł.

Wobec tak ustalonego stanu faktycznego Sąd Rejonowy uwzględnił powództwo w całości i poczynił następujące rozważania, że podstawę prawną żądania pozwu stanowiły przepisy art. 509 i 805 k.c. W sprawie niniejszej nie było sporu co zasady odpowiedzialności pozwanego w oparciu o umowę ubezpieczenia autocasco, ani co do zakresu uszkodzeń pojazdu marki B.. Spór koncentrował się w zakresie stawki rbg oraz ceny części używanych do naprawy. Strona powodowa udokumentowała koszty naprawy pojazdu fakturą VAT. Stawka 240 zł jest stawką średnią w rozumieniu OWU, bowiem mieści w zakresie stawek (...) na rynku (...), a także stosują ją dwa serwisy (...) w Ł.. Zgodnie z niekwestionowaną opinią biegłego koszt naprawy pojazdu B. przy przyjęciu stawki 240 zł/godzinę wynosi 52686,12 zł. Kwota ustalona przez biegłego przewyższa wysokość kosztów naprawy pojazdu wskazanych przez powoda. Ponieważ jednak koszty naprawy były wyższe,

niż przyjęte przez pozwanego, pozwany winien uzupełnić kwotę odszkodowania do poziomu kosztów robocizny ustalonych na podstawie stawki za 1 roboczogodzinę ustalonej w oparciu o średnie stawki stosowane przez autoryzowaną stację obsługi, gdyż w umowie zostało zniesione procentowe pomniejszenie wartości części. Mając powyższe na uwadze Sąd I instancji uznał, że powód powinien otrzymać dalszą kwotę 1968 zł odszkodowania.

O odsetkach za opóźnienie od zasądzonej kwoty Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 481 k.c., zasądzając je zgodnie z żądaniem pozwu od dnia 06 lutego 2020 roku do dnia zapłaty, bowiem 15 stycznia 2020 roku powód przesłał w drodze elektronicznej wezwanie do zapłaty w terminie 14 dni.

O kosztach procesu Sąd I instancji orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania. Na koszty procesu zasądzone od pozwanego na rzecz powoda złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 200 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 900 zł, łącznie 1117 zł. Sąd nie zasądzał odsetek od kosztów procesu, gdyż należą się one z mocy ustawy (art. 98' k.p.c. wprost stanowi, że od kwoty zasądzonej tytułem zwrotu kosztów procesu „należą się odsetki”, a więc ustawodawca inaczej formułuje to niż w przypadku odsetek za opóźnienie- w art. 481 §1 k.p.c. jest wskazane „wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia”).

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 k.p.c.. Sąd obciążył pozwanego na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego dla Łodzi- Widzewa w Łodzi kwotą 746,68 zł tytułem tymczasowo wyłożonych przez Skarb

Państwa wydatków.

Apelację od powyższego wyroku złożył pozwany, zaskarżając wydane rozstrzygnięcie w całości.

Skarżący wydanemu orzeczeniu zarzucił:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego, a w szczególności art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 233 § 2 k.p.c. poprzez zaniechanie dokonania wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego i nie dokonanie oceny faktu odmowy przekazania przez warsztat naprawczy informacji o wysokości stosowanych stawek za rbg przy naprawach dla klientów indywidualnych i dla tych realizowanych z AC, pomimo iż przedstawienie tych danych nie wymagało podawania danych osobowych klientów, lecz podania informacji o stawkach, w kontekście także nie odniesienia się przez powoda do faktu stosowania odmiennych stawek i koniecznego przyznania faktów tych za potwierdzone;
2. naruszenie przepisów prawa procesowego, a w szczególności art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 245 k.p.c. w zw. z art. 308 k.p.c. poprzez pominięcie znaczenia ustalonych w postępowaniu dowodowym okoliczności co do warunków technologicznych, technicznych, warsztatu naprawczego, w tym w postaci wybiórczej oceny dowodu z dokumentu w postaci faktury, z której wynikało jedynie, iż (...) zastosował stawkę 240 zł za 1 rbg, nie wynikało zaś, aby stawka taka była uzasadniona względami technicznymi, technologicznymi, lokalizacyjnymi danego warsztatu,
3. naruszenie przepisów prawa procesowego, a w szczególności art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez dowolne rozłożenie w sprawie ciężaru dowodzenia i uznaniu, że pozwany miał obowiązek wykazania, że stosowana przez powoda stawka rbg za naprawę pojazdu w kwocie 240,00 zł netto jest nierynkowa, podczas gdy to na powodzie (z uwagi na kwestionowanie stawki przez pozwanego) spoczywa obowiązek wykazania jej rynkowości,
4. naruszenie przepisów prawa procesowego, a w szczególności art. 232 zd.1 k.p.c. poprzez przyjęcie w ramach ustaleń faktycznych, iż naprawa pojazdu poszkodowanego po stawce 240,00 zł netto jest ekonomicznie uzasadniona, w sytuacji gdy strona powodowa nie przedstawiła żadnych dowodów potwierdzających rynkowy charakter stosowanej stawki, tj. nie sprostała ciężarowi udowodnienia faktów, z których chciała wywieść skutki prawne,

5. naruszenie przepisów prawa materialnego, a w szczególności art. 65 kc w zw. § 15 ust 4 OWU (...), poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że stawka 240,00 zł/rbg jest stawką średnią w rozumieniu OWU i mieści się wśród stawek na rynku (...) dla warsztatów (...), podczas gdy zgodnie z zapisami OWU AC należało porównać stawki, ale spoza (...);

6. naruszenie przepisów prawa materialnego, a w szczególności art. 353¹ k.c. w zw. z art. 805 § 1 k.c., poprzez błędne zastosowanie OWU (...), stanowiących integralną część umowy ubezpieczenia autocasco, w sposobie ustalenia wysokości zasadnego odszkodowania, pomimo faktu, że postanowienia OWU (...) są sprecyzowane w sposób jasny i niebudzący wątpliwości, a zatem właściwym sposobem obliczenia zasadnego odszkodowania jest sposób zaprezentowany w § 15 OWU (...).

W konkluzji skarżący wniósł o:

1. zmianę rozstrzygnięcia w zakresie zaskarżenia poprzez oddalenie powództwa w całości,
2. rozstrzygnięcie o kosztach procesu w zakresie postępowania w I i II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego, stosownie do wyniku postępowania i zasady odpowiedzialności strony za wynik sprawy.

Powód, w odpowiedzi na wniesioną apelację, wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa w postępowaniu apelacyjnym, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja okazała się bezzasadna i podlegała oddaleniu.

Zdaniem Sądu Okręgowego, postanowienie Sądu Rejonowego odpowiada prawu i jako takie musi się ostać.

Bezzasadny jest zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 233 § 2 k.p.c. Oceniając wiarygodność przeprowadzonych dowodów Sąd Rejonowy nie przekroczył granic swobodnej ich oceny. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 czerwca 1999 r. (sygn. akt II UKN 685/98) ramy swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Błąd w ustaleniach faktycznych następuje, gdy zachodzi dysharmonia pomiędzy materiałem zgromadzonym w sprawie a konkluzją, do której dochodzi sąd na skutek przeinaczenia dowodu oraz wszelkich wypadków wadliwości wynikających z naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. Przepis ten byłby naruszony, gdy ocena materiału dowodowego koliduje z zasadami doświadczenia życiowego lub regułami logicznego wnioskowania. Tak rozumianego zarzutu sprzeczności ustaleń Sądu z treścią materiału dowodowego Sądowi I instancji w niniejszej sprawie, skutecznie zarzucić nie można.

Co więcej dla skuteczności podniesionego zarzutu naruszenia art. 233 k.p.c. nie jest też wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął Sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena Sądu (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 21.05.2008 r., I ACa 953/07, LEX nr 466440). Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu na podstawie tego materiału dowodowego dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo – skutkowych, to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. Skarżący takich uchybień nie zdołał skutecznie wykazać.

Bezzasadne okazały się zarzuty naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 245 k.p.c. w zw. z art. 308 k.p.c.; art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. oraz art. 232 zd. 1. odnoszące się do zasądzenia

na rzecz powoda przez Sąd I instancji odszkodowania w wysokości wyliczonej w oparciu o stawkę 240 zł za 1 roboczogodzinę. Dowodem poniesienia kosztów we wskazanej wysokości stanowiła faktura VAT, która zawierała szczegółowe wyliczenie należności za poszczególne elementy szkody oraz ich wysokość. Stawka w przedmiotowej wysokości została również potwierdzona w opinii biegłego sądowego, w której stwierdzono, że mieści się ona w granicach rynkowych i realnie występuje na rynku (...) oraz uwzględniała uzasadnione wymogi techniczne i technologiczne. Tym samym nie sposób przyjąć, że Sąd Rejonowy naruszył wyżej wskazane przepisy, a powód nie spełnił wymogów stawianych przez art. 6 k.c. Należy zgodzić się z Sądem I instancji, że skoro stawka, określona na poziomie 180 zł za godzinę, nie uwzględniała zapisów OWU i brała pod uwagę stawki stosowane w warsztatach nieautoryzowanych, nie ma podstaw do uznania jej za uzasadnioną. Skoro w OWU sam ubezpieczyciel wskazał, że średnie stawki mają dotyczyć stawek stosowanych w (...), Sąd Rejonowy zasadnie uznał, iż stawka średnia stosowana przez serwisy naprawy pojazdów marki B. wynosi 240 zł netto za roboczogodzinę. Ponadto, kwestia wyboru właściwej stawki za roboczogodzinę oraz wariantu kosztów niezbędnych do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody, mieszczących się de facto w granicach określonych w opinii biegłego, jest w istocie kwestią oceny prawnej granic żądania powoda i nie może skutkować uznaniem zarzutu za uzasadniony.

W sytuacji, która miała miejsce w rozpoznawanej sprawie, a więc gdy koszty naprawy pojazdu ujęte na fakturze VAT były wyższe niż przyjęte w sporządzonej przez W. wycenie, ubezpieczyciel zgodnie z regulacjami OWU - §15 ust 4. pkt 3, winien uzupełnić kwotę odszkodowania do poziomu wynikającego z ww. faktury, nie więcej jednak niż do poziomu kosztów robocizny ustalonych na podstawie stawki za 1 roboczogodzinę ustalonej w oparciu o średnie stawki stosowane przez autoryzowane stacje obsługi (...) z terenu województwa względem którego dokonano taryfikacji składki, gdy w umowie zostało zniesione procentowe pomniejszenie wartości części. Tak więc sama umowa autocasco wykluczała możliwość zastosowania przez pozwanego współczynnika obniżającego, w przypadku wyższych kosztów naprawy z faktury VAT, bowiem w umowie zostało zniesione procentowe pomniejszenie wartości części. Brak było zatem podstaw do przyjęcia za uzasadnione stawki robocizny w wysokości 180zł, zwłaszcza że biegły sądowy w opinii wskazał, iż stawka 240 zł/rbg nie wykracza poza zakres stawek występujących na rynku (...). Tak więc w razie ustalania wysokości odszkodowania w oparciu o fakturę potwierdzającą faktyczne koszty naprawy pojazdu gdy w umowie zostało zniesione procentowe pomniejszenie wartości części, to nie można przyjąć za uzasadnione zastosowanie stawki robocizny spoza (...). Z powyższych względów zarzut naruszenia art. 65 k.c. w zw. z § 15 ust. 4 OWU AC oraz art. 353¹ k.c. w zw. z art. 805 § 1 k.c. jest nietrafiony.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację pozwanego, jako bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy rozstrzygnął w oparciu o art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 3 oraz § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804) zasądając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 450 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.